

מסמך 3

מסמך 3

תכונותיו של האל

האל נוכח בכל אתר ואתר. האב האוניברסאלי שולט במעגל הנצח; אולם שליטתו ביקומים המקומיים מתרחשת באמצעות האישיות של בניו הבוראים של פרדיס; זאת בעודו נותן חיים דרך בנים אלה. "חיי עולם נתן לנו האלוהים, ונחיים אלה בבניו המה". בניו הבוראים של האל הינם ביטויי האישי במגזרי הזמן, וכן ביטויי בעבור ילדי הפלנטות הסובבות ביקומי החלל המתפתחים.

בני הסדרים הנמוכים של הבריות התבוניות מבחינים בבירור בבני האל בעלי האישיות הגבוהה. בכך מפצים בני האל על אי הנראות של האב, אשר משום אינסופיותו ההבחנה בו הופכת קשה יותר. בני פרדיס הבוראים של האב האוניברסאלי הינם התגלות של הוויה, שאלמלא הם הינה בלתי-נראית; זאת משום המוחלטות והאינסופיות הטבעה במעגל הנצח ובאישיות אלוהיות פרדיס.

היכולת לברוא אינה בדיוק תכונה של האל, אלא הסיכום של טבעו הפועל. ופעילות אוניברסאלית זו של בריאה מתממשת לנצח, בעודה מותנית ונשלטת על-ידי כל התכונות המתואמות של המציאות האלוהית והאינסופית של המקור והמרכז הראשון. בכנות, הננו מטילים ספק אם בכלל ניתן להתייחס לתכונה זו או אחרת של הטבע האלוהי כמקדימה את רעותה, אולם, אילו היה כן, כי אז התכונה של יכולת האלוהות לברוא הייתה מקבלת קדימות על-פני כל טבע, תכונה או פעילות אחרת. ויכולת זו של האלוהות לברוא מגיעה לשיאה באמת האוניברסאלית של אבהות האל.

1. הימצאותו של האל בכל מקום

יכולתו של האב האוניברסאלי להימצא בכל מקום, ובה-בעת, מכוננת את תכונת נוכחותו-בכול. רק האל לבדו יכול להיות בשני מקומות, או באינספור מקומות, בעת ובעונה אחת. האל נוכח בו-זמנית, "בשמים ממעל, ועל הארץ מתחת"; ככתוב בספר תהילים: "אֵנָה אֵלֶיךָ מְרוֹחֵךְ; וְאֵנָה מִפְּנֵיךְ אֲבָרַח?"

"אלוהי מקרב אני, גם מרחוק", נאם אדוני. 'האין מלא אני את השמים ואת הארץ?' האב האוניברסאלי נוכח תמיד בכל מקום ובכל הלבבות ברחבי בריאתו העצומה. הוא הינו "אשר מלואו ממלא את הכל בכל", וכן "הוא הפעל את הכל בכל". ויתר על כן, מושג אישיותו הינו כזה שאף "השמים (היקום) ושמי השמים (יקום היקומים) לא יכללוהו". נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, שהאל הוא הכל ובכל. אולם, אף כל זאת איננו כל האל. האינסוף מתגלה בסופו של דבר רק באינסופיות; הגורם אינו ניתן להבנה מלאה על-ידי ניתוח התוצאות; האל החי עצום לאין שיעור מעבר לסך כל הבריאה שהתגשמה כתוצאה מהמעשה היוצר של רצונו החופשי והמשוחרר. האל מתגלה ברחבי הקוסמוס, אך הקוסמוס לעולם לא יוכל להכיל או להקיף את מלוא אינסופיותו של האל.

נוכחותו של האב מסיירת ללא הרף ברחבי יקום האב. "מקצה השמים מוצאו, ותקופתו על קצותם; ואין נסתר מאור פניו."

לא זו בלבד שהברייה מתקיימת באל, אלא אף האל עצמו מתקיים בברייה. "בזאת נדע אשר בו נשכן, כי הוא בנו, וכי נתן לנו מרוחו; מתת אב פרדיס הינה בת-לוויה בלתי-נפרדת לאדם." "הוא, השוכן בכל, איתנו עד קץ עולם." "רוחו של האב הנצחי חבויה בדעתו של כל ילד בן-תמותה." "האדם מוסיף לחפש אחר חבר, בעוד זה החבר הטוב חי בתוככי ליבו שלו." "האלהי מקרב אני; הוא השוכן בנו; ורוחו המדברת מקרבנו." "אף בילד שוכן האב. האל מצוי איתנו כל הימים. הוא הינו הרוח המנחה של גורל הנצח."

מסמך 3

אמת ויציב הוא שנאמר על המין האנושי, כי "מאלוהים אתם"; זאת משום ש"העמד באהבה עמך באלוהים; והאלוהים עמך בו". ואף בעשותכם את הרע, תתענה אף מתת הרוח של האל השוכנת בכם; כי על מכוונן המחשבה להתנסות בהשלכות מחשבת הרוע של הדעת שבתוכה הוא כלוא.

נוכחותו-בכול של האל הינה, למעשה, חלק מטבעו האינסופי; החלל אינו מהווה כל מחסום בעבור האלוהות. ניתן להיווכח, באופן מושלם וללא מגבלות, בנוכחות האל אך ורק בפרדיס וביקום המרכזי. הוא איננו נוכח, כאמור, בחלקי הבריאה המקיפים את האוונה, משום שהאל הגביל את נוכחותו הישירה בפועל, מתוך הכרה בריבונותם ובזכויותיהם האלוהיות של הבוראים המתאמים ושל שליטי יקומי הזמן והמרחב. לפיכך, חייב מושג הנוכחות האלוהית לאפשר טווח רחב של ערוצי מופעים ואופניהם, הכולל את מעגלי הנוכחות של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס. וכן, לא תמיד ניתן להפריד בין נוכחות האב האוניברסאלי לבין פעולותיהם של מתאמיו ושל סוכניו הנצחיים; כה מושלמת היא הדרך שבה הם מקיימים את הדרישות האינסופיות של ייעודו הבלתי-משתנה. אך לא כך הדבר באשר למעגל האישיות והמכווננים; כאן פועל האל ביחידות, במישרין ובאופן בלעדי.

הבקר האוניברסאלי מצוי באופן פוטנציאלי, בכל עת ובאותה מידה, במעגלי הכבידה של אי פרדיס בכל רחבי היקום; וזאת בהתאם למסה, בתגובה לדרישות הפיזיות לנוכחותו, ובשל טבע הבריאה כולה, אשר גורם לכל הדברים לדבוק בו ולהיכלל בתוכו. באותו אופן, נוכח המקור והמרכז הראשון, באופן פוטנציאלי במוחלט הבלתי-מוגדר, במאגר העתיד הנצחי של היקומים שטרם נבראו. וכך, מחדר האל באופן פוטנציאלי את היקומים הפיזיים של העבר, ההווה והעתיד. והוא הינו היסוד הראשוני לקוהרנטיות של מה שקרוי הבריאה החומרית. פוטנציאל אלוהות בלתי-רוחני זה מתגשם פה ושם, ברחבי רמת ההווה הפיזית, על-ידי חדרתם הבלתי-מוסברת של סוכניו הבלעדיים אל במת הפעולה האוניברסאלית.

נוכחות הדעת של האל מתואמת עם הדעת המוחלטת של הפועל האחד, היא הרוח האינסופית; ואולם, ניתן להבחין בה ביתר קלות בקרב הבריות הסופיות בפעולתה הנוכחת-בכל של דעתן הקוסמית של רוחות אב פרדיס. בדיוק כשם שהמקור והמרכז הראשון נוכח בכוח במעגלי הדעת של הפועל האחד, כך הוא נוכח בכוח גם במתחיו של המוחלט האוניברסאלי. ואולם, דעת מהסדר האנושי הינה המתת של בנותיו של הפועל האחד, אותן סועדות אלוהיות של היקומים המתפתחים.

נוכחותה בכל-מקום של רוח האב האוניברסאלי, מתואמת עם פעילות נוכחותם הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי ושל הפוטנציאל האלוהי התמידי של המוחלט האלוהי. ואולם, נראה כי לא פעילותם של הבן הנצחי ושל בניו של פרדיס, ולא פעילות מתת הדעת של הרוח האינסופית, מדירים את פעולתם הישירה של מכוונני המחשבה, אותם רסיסים של האל השוכנים בלב ילדיו יציריו.

באשר לנוכחות האל בפלנטה, במערכת, בקונסטלציה או ביקום, מידתה של נוכחות כזו בכל יחידה של הבריאה הינה עדות לרמת התפתחות נוכחות ההווה העליונה; מידה זו נקבעת על-ידי ההכרה המאסיבית באל, ועל-ידי הנאמנות כלפיו מטעם הארגון האוניברסאלי העצום, הקל מלמעלה ועד למטה, למערכות ולפלנטות עצמן. לפיכך, לעיתים – בתקווה לשמור ולשמר את אותם חלקים יקרים של נוכחות האל – מושמות פלנטות (ואף מערכות שלמות) שנפלו לעומק תהום חשכה רוחנית, במעין הסגר, או שהן מבודדות חלקית בתקשורתן עם חלקי הבריאה הרחבים יותר. וכל זה, כשם שהדברים פועלים באורנטיה, מהווה מנגנון הגנה תגובתי רוחני שנוקט הרוב של שוכני העולמות, על-מנת להציל את עצמו, ככל שהדבר ניתן, מנשיאה בתוצאות המבודדות של הפעולות המרחיקות של מיעוט קשה-עורף, מרושע ומרדני.

בעוד האב חובק באהבה ההורית את כל בניו – את כל האישיות – השפעתו בקרבם מוגבלת בשל הריחוק של מקורם מאישיות האלוהות השנייה ומאישיות האלוהות השלישית; והיא הולכת וגדלה ככל שהישג ייעודם מתקרב לרמות הללו. עובדת נוכחות האל בדעת הברואים נקבעת בהתאם

מסמך 3

לנוכחותו או להיעדרו של רסיס אב שוכן, כדוגמת מִשְׁגוּחֵי מִסְתוּרִין; אולם, נוכחותו האפקטיבית נקבעת על-ידי מידת שיתוף הפעולה שמקבלים אותם מְכוֹנָנִים מן הדעת שבה הם שוכנים.

התנודות בנוכחות האב אינן נובעות מהשתנותו של האל. האב אינו פורש אל התבודדותו מכיוון שעלבו בו; חיבתו אינה מורחקת בשל מעשיו הרעים של הברוא. אולם, כאשר כבר קיבלו ילדיו את הכוח לבחור (בנוגע אליו), הם אלה אשר קובעים במישרין – בהפעילם את יכולת הבחירה – את מידת השפעתו האלוהית של האב בלבבותיהם ובנשמותיהם, וכן את מגבלותיה. האב נתן מעצמו בחופשיות, ללא מגבלה וללא משוא פנים. הוא אינו נושא פני איש, פלנטה, מערכת או יקום. במגזרי הזמן, הוא מעתיר כבוד במדורג אך ורק על אישיות פרדיס של האל בעל שבעת ההיבטים, הבוראים המתאמים של היקומים הסופיים.

2. עוצמתו האינוסופית של האל

ברחבי היקומים ידוע כי "מֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ יֵהוּהָ צָבָאוֹת." ענייני העולם הזה ועולמות אחרים מצויים תחת פיקוח אלוהי. "כמצביא הוא בחיל השמים ובקרב דרי הארצות." לנצח יפון הדבר כי "אין רשות, כי אם מֵאֵת הָאֱלֹהִים."

אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, כי בכל התחום המסכין עם הטבע האלוהי, "מהאלוהים לא ייפלא כל דבר." התהליכים האבולוציוניים של אנשים, פלנטות ויקומים – הנמתחים אל אופקי-זמן מרוחקים – מצויים תחת שליטתם המושלמת של בוראי ומְהַלְנֵי היקומים, נפרשים בהתאמה ליעוד הנצחי של האב האוניברסאלי, וצועדים בהרמוניה, בסדר ובהתאמה לתוכנית האל הכול-חכמה. אֶחָד הוא המחוקק. הוא התומך בעולמות החלל ומניף את היקומים סביב מעגל המסלול הנצחי הבלתי-מסתיים.

מכל התכונות האלוהיות, יכולת-הכול שלו, בעיקר כפי שהיא שוררת ברחבי היקום החומרי, היא זו המובנת ביותר. אף שהדבר נראה כתופעה בלתי-רוחנית, האל הינו אנרגיה. הצהרה זו של עובדה פיזית, מתבססת על האמת הבלתי-מוסברת בדבר היות המקור והמרכז הראשון, הגורם הראשוני למופעים הפיזיים האוניברסאליים בחלל כולו. כל האנרגיה הפיזית וכל המופעים החומריים האחרים נובעים מפעילות אלוהית זו. אור, כלומר, אור ללא חום, גם הוא מופע בלתי-רוחני של האלוהיות. וקיימת צורה נוספת של אנרגיה בלתי-רוחנית, אשר למעשה אינה מוכרת באורנטיה; שכן היא טרם זוהתה.

האל שולט בכל העוצמה כולה; "הוא העושה דרך לחיזי קלות"; הוא אשר הסמיך את מעגלי כל האנרגיה. הוא אשר ציווה על הזמן ועל האופן שבו יתגשמו כל מופעי החומר-אנרגיה. וכל הדברים הללו נתונים לנצח בשליטת אחיזתו – בשליטת הכבידה המתמרכזת בתת-פרדיס. האנרגיה והאור של האל הנצחי סובבים לנצח במעגלו המלכותי; סובבים במצעד זרוע הכוכבים, נעדר-הסוף אך הסדור, של יקום היקומים. כל הבריאה כולה לנצח חגה סביב מרכז אישיות-פרדיס של כל הדברים וכל ההוויות.

יכולת-הכול של האב מתייחסת לשליטה בכל אתר ואתר של הרמה המוחלטת, כאשר שלוש האנרגיות – החומרית, הדעתית והרוחנית – אינן ניתנות להבדלה בסמיכות אליו; אל מקורם של הדברים כולם. אין דעתו של הברוא – שאינה מונטה של פרדיס ואף אינה רוח פרדיס – מגיבה במישרין לאב האוניברסאלי. האל מתאים עצמו לדעת הלקויה – לבני התמותה של אורנטיה – באמצעות מְכוֹנָנֵי המְחֻשָּׁבָה.

האב האוניברסאלי אינו כוח ארעי, עוצמה נודדת, או אנרגיה מתנדנדת. עוצמתו ותבונתו של האב הולמות לחלוטין את הדרוש לשם התמודדות עם כל דרישות היקום. כאשר מופיעים מצבי חירום בחוויה האנושית, ברי כי הוא צפה את כולם מראש; ומשום כך הוא אינו מגיב לענייני היקום באופן

מסמך 3

מנותק, אלא באופן התואם את תכתיבי התבונה הנצחית ואת דרישות שיקול הדעת האינסופי. ללא קשר לאופן שבו הדברים עשויים להיראות, עוצמתו של האל אינה פועלת ביקום ככוח עיוור.

אכן מתרחשים מצבים שבהם נדמה שמתקבלות החלטות חירום, שחוקי הטבע מושהים, שניתן לזהות חוסר-הסתגלות ואף שנעשה מאמץ לתקן את המצב; אך לא כך הוא. מקורם של מושגים אלה על אודות האל הוא בטווח הראייה המוגבל שלכם, בסופיות ההבנה ובסקירה המצומצמת שלכם; הבנה שגויה שכזו את האל נובעת מהבערות העמוקה שלכם ביחס לקיום חוקי העולם הגבוהים יותר, לשיעור אופיו של האב, לאינסופיות תכונותיו ולעובדת רצונו החופשי.

היצורים הפלנטאריים אשר בקרבם שוכנת רוח האל, והמפוזרים פה ושם ברחבי יקומי החלל, מונים מספר אינסופי כמעט של פרטים וסדרים, ומגוונים עד מאוד בשכלם; לעיתים דעתם כה מוגבלת ואף גסה, וראייתם צרה ומקומית, עד כי בלתי-אפשרי כמעט לנסח חוקים מוכללים המתארים באופן הולם את תכונותיו האינסופיות של האב, אשר יהיו בה בעת מובנים, במידה כזו או אחרת, לבריות תבוניות אלה. לכן, בעיניכם, הברואים, רבים ממעשיו של האל נדמים לעיתים כשרירותיים, מנותקים, ואף כחסרי-לב ואכזריים. ואולם, אנוכי מבטיחכם בזאת מחדש כי אין אלה פני הדברים. מעשיו של האל כולם מכוונים, נבונים, חכמים, עדינים, ולנצח מתחשבים בטובה הגבוהה ביותר; גם אם אין זו טובת הוויה, גזע, פלנטה או אף יקום כלשהו, עדיין פועלים הדברים למען טובתם ורווחתם של כל הנוגעים בדבר, מהנמוכים שבהם ועד לגבוהים ביותר. בעיני זמן מסוימים, רווחתו של חלק אחד עלולה להיראות כנבדלת מרווחתו של הכלל; ואולם, במעגלות הנצח הבדלים-לכאורה אלה אינם קיימים.

כולנו מהווים חלק ממשפחת האל, ולכן לעיתים שומה עלינו לחלוק את המשמעת המשפחתית. רבות מפעולות האל, אשר טורדות את מנוחתנו ומבלבלות אותנו, הינן התוצאה של החלטות סופיות של תבונת-כל, המסמיכות את הפועל האחד להוציא אל הפועל את בחירת הרצון המהימן של הדעת האינסופית, ולאכזף את החלטות אישיות המושלמות, אשר ראייתה, סקירתה ודאגתה חובקת את רווחתה הנצחית והגבוהה ביותר של כלל הבריאה העצומה והנרחבת.

וכך קורה שנקודת המבט המנותקת, המגזירת, הסופית, הגסה והחומרנית-ברובה – יחד עם המגבלות הטבעיות בטבע הווייתכם – יוצרת מחסום המונע מכם לראות, להבין ולהכיר את תבונתן ואת עדינותן של רבות מהפעולות האלוהיות, אשר נראות בעיניכם כמלאות באכזריות דורסנית, ואדישות-בעליל לנוחותם, לרווחתם לאושרם הפלנטארי ולשגשוגם האישי של עמיתכם הברואים. אינכם מבינים כהלכה את מניעי האל ואף מעוותים את מטרותיו בשל מגבלות הראייה האנושית, בשל הבנתכם הצרה ובשל תפיסתכם הסופית. ואולם, מאורעות רבים שאינם מעשיו האישיים של האב האוניברסאלי מתרחשים ביקומים האבולוציוניים.

יכולת-הכול האלוהית מתואמת באופן מושלם עם כל יתר תכונות אישיותו של האל. על-פי-רוב, מוגבלת עוצמת האל במופעיה הרוחניים האוניברסאליים על-ידי שלושה תנאים או מצבים בלבד:

1. על-ידי טבעו של האל, ובמיוחד על-ידי אהבתו האינסופית, האמת, היופי והטוב.
2. על-ידי רצונו של האל, סעד הרחמים שלו ויחסו האבהי לאישיות היקום.
3. על-ידי חוק האל, היושרה והצדק של שילוש פרדיס הנצחי.

האל הינו בלתי-מוגבל בעוצמתו, אלוהי בטבעו, סופי ברצונו, אינסופי בתכונותיו, נצחי בתבונתו ומוחלט במציאותו. ואולם, כל המאפיינים הללו של האב האוניברסאלי מאוחדים באלוהות, ומתבטאים באופן אוניברסאלי בשילוש פרדיס ובבני השילוש האלוהיים. בשונה מכך, מחוץ לפרדיס וליקום המרכזי של האוונה, כל הנוגע לאל מוגבל לנוכחותו האבולוציונית של העליון, מותנה

מסמך 3

בהתממשותו-לבסוף של המרבי, ומתואם על-ידי שלושת המוחלטים הקיומיים - האלוהי, האוניברסאלי והבלתי-מוגבל. ונוכחותו של האל מוגבלת, כאמור, משום שזהו רצונו שלו.

3. הידיעה האוניברסאלית של האל

"האלוהים ידע-כל הוא." הדעת האלוהית מודעת למחשבת כלל הבריאה ובקיאיה בה. ידיעתו של האל את המאורעות הינה מושלמת ואוניברסאלית. הישיות האלוהית היוצאות ממנו הינן בשר מבשרו; הוא "המפלס עבים" הינו גם "תמים דעים ושלם בידיעה." "בכל מקום, שם עיני אדוני." אמר מורכם הדגול על הדרור חסר-החשיבות כי, "אחת מהנה לא תפול ארצה מבלעדי ידע אביכם," וכן, "ואתם, גם שערות ראשכם נמנות כולן." "מונה מספר לפוכבים; לכלם שמות יקרא."

האב האוניברסאלי הינו האישיות היחידה בכל רחבי היקום אשר יודעת לבטח את מספרם ואת שמותיהם של כל כוכבי החלל. כל העולמות שבכל היקומים מצויים תמידית במודעותו של האל. הוא שאמר: "ראיתי את עמי עמי ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו, כי ידעתי את מכאביו." שכן, "משמים הביט אדוני; ראה את כל בני האדם; ממכון שבתו השגיח אל כל ישרי הארץ." כל ילד יציר-כפיו יכול לומר באמת: "כי ידע דרך עמדי; בחנני, וכזהב אצא." "אתה ידעת שבת וקומי; בנתה לרעי, מרחוק וכל דרכי הסכנת." "כי הכל חשוף וגלוי לעיני בעל דברים שלנו." וכל בן-אדם ינוחם בידיעה "כי הוא ידע יצרנו; זכור-יזכור כי עפר אנחנו." אמר ישוע בדברו על האל החי: "כי ידע אביכם כל צרככם, אף בטרם תשאלין ממנו."

האל ניחן בעוצמה בלתי-מוגבלת לידיעתם של כלל הדברים; תודעתו הינה אוניברסאלית. מעגל אישיותו חובק את כל האישיות, וידיעתו, המגעת עד לנמוכות שבבריות, נשלמת בעקיפין באמצעות סדרות הבנים האלוהיים היורדים, ובמישרין באמצעות מכוני המחשבה השוכנים. ונוסף-על-זאת, הרוח האינוסופית נוכחת בכל-עת בכל מקום.

איננו בטוחים לגמרי האם בוחר האל לדעת על אודות אירועי החטא מראש. אולם, אף אם יידע מראש את מעשי הרצון החופשי של ילדיו, ידיעת אל זו לא תפגע במאום בחופש שלהם. דבר אחד עומד לבטח: האל לעולם אינו מופתע.

יכולת-הכול אין משמעה הכוח לעשות את זה שלא ניתן לעשותו, פעולה בלתי-אלוהית וכדומה. ואף ידיעת-הכול אינה מרמזת על ידיעת הבלתי-ניתן לידיעה. ואולם, הצהרות מעין אלה אינן קלות להבנה עבור הדעת הסופית. היצור מסוגל אך-בקושי להבין את טווח רצונו של הבורא ואת מגבלותיו.

4. אי-מוגבלותו של האל

המתת הרציף של האל את עצמו ליקומים במהלך היווצרותם, אינו מפחית כהוא זה מפוטנציאל העוצמה, או ממאגר הבינה, הממשיכים לשכון ולנוח באישיות האלוהות המרכזית. האב לא נפחת ולו במעט בפוטנציאל עוצמתו, בבינתו ובאהבתו, ואף לא מאבד דבר מתכונות אישיותו המרהיבה, בשל העובדה שנתן עצמו בנדיבות לבני פרדיס, ליצירותיו הנחותות ולכל היצורים שבהן.

היצירה של כל יקום חדש קוראת לתיאום מחדש של הכבידה; ואף אם תימשך הבריאה עד אין-קץ, לנצח ואף לאינסוף, כך שבסופו-של-דבר תתקיים היצירה החומרית ללא מגבלות, עדיין יימצא כוח השליטה והתיאום השוכן באי פרדיס, שקול ואף הולם את המומחיות, השליטה והתיאום שדורש יקום אינסופי שכזה. ולאחר מתת כוח ועוצמה בלתי-מוגבלים שכאלו ליקום חסר-גבולות, יותר האינוסופי טעון באותה דרגה של עוצמה ואנרגיה; המוחלט הבלתי-מוגדר עדיין לא יפחת; ובאל יותר אותו פוטנציאל אינסופי, כאילו הכוח, האנרגיה והעוצמה, מעולם לא ניתנו בשפיעה ליקום על-גבי יקום.

מסמך 3

וכך הדבר אף בבינה: העובדה כי הדעת מחולקת בחופשיות ליצורים החושבים של העולמות, אין בה כדי להפחית במאום מהמקור המרכזי של בינה אלוהית. ובעוד מתרבים היקומים ומספר הבריות בהם עולה עד קצה יכולת ההבנה; אף אם מתת הדעת ימשיך ללא-קץ עבור בריות נמוכות כגבוהות אלה, עדיין תחבוק אישיות האל המרכזית את אותה דעת נצחית, אינסופית ובה תבונה-כול.

העובדה ששולח הוא שליחי רוח מעצמו לשכון בגברים ובנשים בעולמכם ובעולמות אחרים, אינה מפחיתה כהוא זה מיכולתו לתפקד כאישיות רוחנית אלוהית כל-יכולה; כמו כן, אין כלל גבול לשיעורם ולמספרם של משגחי הרוח שהוא עשוי לשלוח או מסוגל לשלוח. מתת זו מעצמו ליציריו יוצרת אפשרות עתידית חסרת-גבולות, וכמעט בלתי-נתפסת, עבור ההוויות המתקדמות והעוקבות לבני התמותה, בעלות המתת האלוהי. ופיזור נדיב זה של עצמו, בדמות ישויות סעד רוחניות אלה, אינה מפחיתה במאום את הבינה, המושלמות, האמת או הידע, אשר נחים באישיותו של האב המבין-כול, היודע-כול והכל-יכול.

לבני התמותה של הזמן יש עתיד, אך האל הינו שוכן עד. ואף כי מגיע אנוכי ממקום קרוב למשכן האלוהות, אינני מתיימר להציג הבנה מושלמת על אודות אינסופיותן של רבות מהתכונות האלוהיות. רק דעת אינסופית תוכל להבין במלואן אינסופיות של קיום ונצחיות של פעולה.

בן התמותה אינו מסוגל להכיר את אינסופיותו של האב. דעת סופית איננה יכולה לחשוב מבעד לאמת או לעובדה מוחלטות שכאלה. אך אותו אדם סופי יכול למעשה להרגיש – לחוות ממש – את ההשפעה המלאה והבלתי-מופחתת של אהבת אב אינסופית כזו. ניתן לחוות באמת אהבה שכו, ואף כי איכות החוויה תהא בלתי-מוגבלת, שיעורה הכמותי של החוויה יהא מוגבל בהחלט ותלוי בקיבולת האנושית לקלוט רוחנית, ובקיבולת הנלווית להחזיר אהבה לאב.

הבנה סופית של איכויות אינסופיות מתעלה מעל למגבלות המתקבלות על הדעת של הברייה; זאת בשל העובדה שבן התמותה נברא בצלם אלוהים – כלומר, שבקרבו שוכן רסיס של אינסופיות. ולכן, הדרך האינטימית ויקרת הערך ביותר של האדם להתקרב אל האל היא באמצעות ודרך האהבה, שכן האל הינו אהבה. וכל מערכת יחסים שכו הינה חוויה ממשית בסוציולוגיה קוסמית, במערכת היחסים בורא-ברוא – בחיבה שבין אב לבנו.

5. השלטון העליון של האב

במגעו עם היצירות שלאחר-עידן-האווה, האב האוניברסאלי איננו מפעיל את עוצמתו האינסופית ואת סמכותו הסופית בתשדורת ישירה, אלא דרך בניו והאישיות הכפיפות להם. ואת כל זאת עושה האל מרצונו החופשי. במידה ומתעורר הצורך, ותהא זו בחירתה של הדעת האלוהית, כל סמכות שהוצאה תוכל להיות מופעלת במישרין; אולם ככלל, פעולה שכו מתרחשת כתוצאה מכישלון האישיות שלה הוצאלו הסמכויות לממש את הנאמנות האלוהית. בעת כגון זו, אל מול כישלון שכזה, ובתחום המגבלות וההסתייגות של העוצמה ושל הפוטנציאל האלוהיים, האב אכן פועל באופן עצמאי ובהתאם לנדרש כבחירתו שלו; ובחירה זו הינה תמיד בחירה של מושלמות שאינה כושלת ושל תבונה אינסופית.

האב שולט באמצעות בניו. בארגון היקום קיימת שרשרת רציפה של שליטים, המגיעה מטה עד לנסיכי הפלנטות, אשר מנחים את ייעודיהם של העולמות האבולוציוניים בממלכתו העצומה של האב. אין האמירה הטוענת כי "לאדוני האֶרֶץ ומְלוֹאֶה", מהווה מליצה בלבד. "הוא אשר ממליך והוא המסיר מלכים." "הנישאים ביותר" שולטים בממלכות האדם."

אין האב האוניברסאלי יוצא תמיד וידו על העליונה בעניינים הנוגעים ללב האדם; אך באשר להובלתה ולייעודה של הפלנטה, שוררת התוכנית האלוהית; הייעוד הנצחי של התבונה ושל האהבה הוא הגובר.

מסמך 3

אמר ישוע: "הָאֵב אֲשֶׁר נָתַן לִי, גָדוֹל הוּא עַל-הַכֹּל, וְאִישׁ לֹא יִחַטֵּף אֶתְהֶן מִיַּד הָאֵב." בעודכם מבחינים במגוון עבודותיו ורואים את גודלה המסחרר של הבריאה האינסופית-כמעט של האב, אפשר שלא תתפשו את עליונותו, אך שומה עליכם שלא תכשלו ושתקבלו אותו כמי שמולך לעד ובבטחה עלי כס מרכז פרדיס, וכאב המיטיב של כל ההוויות התבוניות. אין אלא "אל ואב אחד לכל, שהוא על הכל ואת הכל וכתוף הכל", "והוא קודם לכל והכל קים בו."

אי הוודאות בחיים ותהפוכות הקיום אינן עומדות בסתירה כלשהי למושג הריבונות האוניברסאלית של האל. על חיה של כל בריה אבולוציונית צרים מאורעות מסוימים בלתי-גמנעים. שקלו את העובדות הבאות:

1. האם האומץ – חוזק האופי – הינו תכונה רצויה? אם כן, שומה על האדם לגדול בסביבה שבה הוא נאלץ להתמודד עם קשיים ולעמוד באכזבות.

2. האם זולתנות – מתן שירות לזולת – הינה תכונה רצויה? אם כן, שומה על חווית החיים לספק מצבים של אי-שוויון סוציאלי.

3. האם תקווה – הגדלות של האמון – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב הקיום האנושי להתעמת תמידית עם חוסר-ביטחון ואי-וודאות חוזרת ונשנית.

4. האם אמונה – ההצהרה הנעלה של המחשבה האנושית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייבת דעתו של האדם למצוא עצמה במצב המעיק והמטריד שבו היא תמיד יודעת פחות ממה שבו היא יכולה להאמין.

5. האם אהבת האמת והנכונות ללכת אחריה לאן שרק תוביל, הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לגדול בעולם שבו נוכחת הטעות והשקר תמיד אפשרי.

6. האם אידיאליזם – המושג המתקרב לאלוהי – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להיאבק בסביבה שבה הטוב והיופי הינם יחסיים; סביבה המעודדת את החתירה שאין-לרסנה להגיע לטוב יותר.

7. האם נאמנות – הדבקות בחובה הגבוהה ביותר – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להמשיך קדימה גם אל מול אפשרות של בגידה ושל נטישה. האומץ לדבוק בחובה כרוך בסכנה המקופלת בכישלון.

8. האם אי-אנוכיות – אותה רוח של שכחה-עצמית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם בן-תמותה לחיות פנים אל פנים אל מול העצמי, המתדפק ללא הרף על דלתות ההכרה והכבוד. האדם לא יכול היה לבחור מעצמו בחיים אלוהיים, לולא היו חיי-עצמי שעליהם הוא נדרש לוותר. לעולם לא יכול היה האדם לאחוז בגלגל ההצלה של הצדיקות, לולא היה קיים רוע פוטנציאלי, אשר הטוב יכול להתבדל ממנו ולהתעלות מעליו.

9. האם העונג – שביעות הרצון של האושר – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לחיות בעולם שבו החלופה של כאב והסבירות לסבל הינן אפשרויות התנסותיות נוכחות-תמיד.

ברחבי היקום נחשבת כל יחידה לחלק מהשלם. הישרדות החלק תלויה בשיתוף הפעולה שלו עם השלם, ובשאיפתו לעשות, בלב שלם וברצון מושלם, את רצונו האלוהי של האב. העולם האבולוציוני היחידי שבו לא תימצא כל טעות (האפשרות לשיקול דעת בלתי-נבון) יהא עולם נעדר תבונה חופשית. ביקום האווה מיליארד עולמות מושלמים על שוכניהם המושלמים בתוכם; אולם, האדם המתפתח, אם עליו להיות חופשי, חייב להיות גם בר-טעות. תבונה חופשית וחסרת ניסיון לא

מסמך 3

תוכל להיות מלכתחילה נבונה באופן אחיד. האפשרות לשיקול דעת מוטעה (רוע) הופכת לחטא, רק כאשר הרצון האנושי תומך במודע, ומאמץ בדיעה, שיקול-דעת בלתי-מוסרי מכוון.

ההערכה השלמה לאמת, ליופי ולטוב טבועה במושלמות היקום האלוהי. לשוכני העולמות של האוונה לא נדרש, כגירוי לבחירה, הפוטנציאל של רמות ערכים יחסיות; בריות מושלמות שכאלה מסוגלות לזהות את הטוב ולבחור בו גם בהיעדרם של מצבים מוסריים הכופים אילוצים על המחשבה ומציגים ניגודיות. אולם כל הבריות המושלמות הללו הינן מה שהינן, בטיבן המוסרי ובמעמדן הרוחני, מעצם עובדת קיומן. התקדמותן ההתנסותית הושגה רק בתוך מעמדן הטבעי. לעומתן, אדם בן-תמותה משיג אפילו את מעמדו כמועמד להרקעה, באמצעות אמונתו ותקוותו. כל דבר אלוהי שהדעת האנושית תופשת ושהנשמה האנושית משיגה, הינו בבחינת הישג התנסותי; זוהי מציאות של ניסיון אישי, ולפיכך הינה נכס ייחודי, לעומת הטוב והצדיקות הטבועים באישיות שאינן-טועות של האוונה.

הבריות של האוונה הינן אמיצות באופן טבעי, אולם אין זהו אומץ במובן האנושי. מטבען הן עדינות ומתחשבות, אך הן בקושי זולתניות בדרך האנושית. הן מצפות לעתיד מענג, אך אינן מלאות תקווה באופן המעודן שבו בן התמותה נותן אמן בעולמות האבולוציוניים של אי הוודאות. הן ניחנות באמונה ביציבות היקום, אולם זרה להן האמונה המצילה, זו שבאמצעותה מטפס האדם בן התמותה ממעמד של חיה, ועד שהוא מתדפק על דלתות פרדיס. הן אוהבות את האמת, אך אינן יודעות דבר על איכויותיה מצילות-הנשמה. הן אידיאליסטיות, אך כך הן נולדו; והן בורות שלמות באשר להתלהבות של ההפיכה לכזה מתוך בחירה מלהיבה. הן נאמנות, אך מעולם לא חוו את הרטט של הדבקות המושכלת, הנעשית בלב שלם, בחובה, אל מול פיתוי הכישלון. הן אינן אנוכיות, אך מעולם לא השיגו רמות התנסותיות שכאלה מתוך הכיבוש הנהדר של עצמי-לוחמני. הן נהנות מהעונג, אך אינן מבינות את מתיקותו של עונג ההתחמקות מפוטנציאל הכאב.

6. עליונותו של האב

האב האוניברסאלי מאציל סמכויות ומוותר על עוצמה באי-אנוכיות אלוהית ובנדיבות מושלמת, ועודנו נותר ראשוני וקודם לכל; ידו נחה על ידית הנסיבות רבת-העוצמה של ממלכות היקום; לעצמו הוא שומר את זכות ההחלטה האחרונה, ואוחז ללא דופי בשרביט הווטו מוחלט-העוצמה של ייעודו הנצחי, אשר בסמכות ללא-עוררין חולש מעל רווחתה וגורלה של הבריאה הנרחבת כולה, החגה במעגליה לעולמים.

ריבונותו של האל הינה בלתי-מוגבלת; זוהי העובדה הבסיסית של הבריאה בכללותה. היקום לא היה בלתי-נמנע. וכן, אין היקום תאונה ואינו קיים-בזכות-עצמו. היקום הינו מלאכת יצירה, ולפיכך הוא סר לְמרותו המלאה של רצון הבורא. רצון האל הינו אמת אלוהית, אהבה חיה; ולפיכך, מתאפיינות הבריות – ההולכות והופכות מושלמות – של היקומים האבולוציוניים, מחד גיסא, בטוב – כלומר, בקרבה לאלוהיות; ומאידך גיסא, ברוע פוטנציאלי – כלומר, בריחוק מאלוהיות.

כל פילוסופיה דתית מגיעה, במוקדם או במאוחר, למושג של שלטון אוניברסאלי מאוחד, של אל אחד. הגורמים האוניברסאליים אינם יכולים להיות נחותים מהתוצאות האוניברסאליות. המקור של זרמי החיים האוניברסאליים ושל הדעת הקוסמית, חייב להיות גבוה מהרמות של מופעיהם. הדעת האנושית אינה ניתנת להסבר עקבי במונחים של סדרי היקום הנמוכים. ניתן להבין באמת את דעת האדם רק על-ידי הכרה במציאותם של סדרי מחשבה ושל רצון תכליתי גבוהים ממנה. האדם כהוויה מוסרית בלתי-ניתן להסברה, אלא-אם-כן מכירים במציאותו של האב האוניברסאלי.

הפילוסוף המכניסטי מתיימר לדחות את הרעיון של רצון ריבוני אוניברסאלי; אותו רצון ריבוני אשר לו הוא רוחש יראת כבוד כה עמוקה במהלך פעולתו בפיתוח חוקי היקום. איזו מחוות כבוד בלתי-

מסמך 3

רצונית רוחש המכניסט לבורא-החוקים, כאשר הוא הוגה את הרעיון כי חוקים אלה פועלים-בעצמם ומסבירים-את-עצמם!

זוהי שגיאה גסה להאניש את האל, למעט באמצעות המושג של מכונני המחשבה השוכנים; אך אף שגיאה זו אינה כה טיפשית כמו הרעיון להפוך למכני לחלוטין את המקור והמרכז הגדול הראשון.

האם אב פרדיס סובל? אינני יודע. הבנים הבוראים ודאי יכולים לסבול ולעיתים אף סובלים, בדומה לבני התמותה. הבן הנצחי והרוח האינוסופי סובלים במובן מותאם. אני סבור שאף האב האוניברסאלי סובל, אך איני יכול להבין כיצד; ייתכן שדרך חוג האישיות או באמצעות האינדיבידואליות של מכונני המחשבה וצורות מתת אחרות של טבעו הנצחי. הן הוא אשר אמר על הגזעים של בני התמותה, כי "בְּכָל צָרָתָם, אֵף לֹא צָרָה" אין שום עוררין על כך שהוא חווה הבנה אבהית ואוהדת; ייתכן והוא אכן סובל באמת, אך אינני מבין את טבעו של סבל זה.

השליט הנצחי והאינוסופי של יקום היקומים הינו עוצמה, צורה, אנרגיה, תהליך, תבנית, עקרון, נוכחות ומציאות אידיאלית. אולם הוא יותר מכך: הוא אישי, הוא מפעיל רצון ריבוני, חווה מודעות-עצמית של אלוהיות, מוציא לפועל את הנחיותיה של דעת יצירתית, שואף לשביעות הרצון של הגשמת ייעוד נצחי, ומביע אהבה וחיבה אבהיים לילדי יקומו. ואת כל התכונות האישיות-יותר הללו של האב, ניתן להבין טוב יותר מתוך התבוננות באופן שבו הן התגלו בחיי המתת של מיכאל, הבן הבורא שלכם, כאשר הוא התגשם בגוף באורנטיה.

האל האב אוהב את בני האדם; האל הבן משרת את בני האדם; האל הרוח מעורר השראה בילדי היקום לצאת להרפתקת ההתעלות-התמידית של מציאת האל האב בדרכים שהוכתבו על-ידי האלוהים הבנים, ובעזרת סעד החסד של האל הרוח.

[בהיותי היועץ האלוהי אשר הוסמך להציג את ההתגלות של האב האוניברסאלי, המשכתי בהצהרתי זו על אודות תכונות האלוהות.]